

HARLEQUIN

Sjalooline romaan

*Kuulujutud
Skandaal tuleb
Wimpole Halli*

Louise Allen

Louise Allen
Rumors
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Melanie Hilton
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M04271714
ISBN 978-9949-25-530-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Kui mul palutakse kirjutada paigast, mida tunnen ja armastan, on see haruldane privileeg ja kui mulle tehti ettepanek luua romaan Inglismaal Cambridgeshire'is asuva ja National Trustile kuuluva uhke Wimpole Halli tegelike elanike ümber, ei pidanud ma pikalt mõtlema.

Kõik, mida olin üheksateistkümnenda sajandi alguses Wimpole Hallis elanud Yorke'ide kohta lugenud, veenis mind selles, et nad olid olnud meeldivad inimesed, ning ma olin kindel, et ka minu kangelane ja kangelanna tunneksid nende seltskonnast rõõmu. Loodan, et naudite Wimpole Halli avastamist ja selle kaunist parki koos Isobeli ja Gilesiga, kes seal armastuse leiavad. See armastus näib olevat hukule määratud, kuid Wimpole Hallil oli siis ja on ka nüüd maagiline aura ning asjad ei pruugi olla nii halvad, kui paistavad!

*Wimpole'i töötajatele,
kes olid minu infoallikad
ja kannatasid välja mu lõputud küsimused.*

Esimene peatükk

2. veebruar, 1801 — Old North Road,
Cambridgeshire

Tõld rappus ja kaldus küljele. Isobelil oli selle üle isegi hea meel, sest see katkestas hetkeks toatüdruku rõõmsa jutuvadina, mis oli kestnud lakkamatult Londonist peale. “See pole ju tegelikult eksiil, preili. Teie ema ütles, et lähete maale puhkama, et oma tervist parandada.”

“Dorothy, ma tean, et sa tahad mu tuju tõsta, aga eksiil on selle kohta just õige sõna.” Leedi Isobel Jervis vaatas prisket noort naist halvasti varjatud meeleheitega. “Selle *puhkuseks* nimetamine on tõe asjatu ilustamine. Džentelmenid puhkavad, kui nad on sunnitud Londonist oma võlausaldajate eest maale põgenema.

Mind on saadetud maapakku, silmad häbi täis, ja see ongi eksiil. Kui minu elu oleks armastusromaan, annaks see ebaõiglane ja teenimatu otsus olukorrale just õige romantilise aura. Aga see pole romaan.” Isobel pööras pilgu postitõlla akna poole ja vaatas vihmasajus talumaid, mis rahulikult mööda voogasid. Ebaõiglus muutis ta vaid vihasemaks ja õnnetumaks.

Ta oli end juba kord maal peitnud, kuid see oli olnud asja eest – ta oli ise süüdi olnud. Aga seekord polnud ta midagi teinud.

“Me möödusime just Cambridge’i sildist,” teatas Dorothy rõõmsalt. Toatüdruk oli olnud skandaali esimesest hetkedest saati vihaleajavalt rõõmus. Isobel oli kindel, et Dorothy polnud kuulnud ühtki tema sõna.

“Wimpole Hall pole siis enam kaugel.” Isobel tõmbas käed karvase äärega teki alt välja ja võttis tõllakella konksu otsas rippuvast reisikohvrast välja. “Kell on peaaegu kaks. Me lahkusime Berkeley Streetilt veidi enne kaheksat, tund aega kulus lõunale ja hobuste vahetamisele, mis tähendab, et me oleme sõitnud päris kiiresti.”

“Ja vihm on hakanud ka järele andma,” vastas Dorothy, kes leidis veel ühe põhjuse rõõmus olla.

“Tõesti. Me jõuame kohale päevavalges ja kuival.” Tõld aeglustas ja vupsas siis väravapostide vahelt läbi. Isobel nägi oma vasakult istmepoolelt suurt telliskividest ehitatud võõrastemaja ja selle küljes kiikuvat silti. “Hardwicke Arms – vähemasti oleme õiges kohas.”

Kui nad väravast sisse sõitsid, hakkas Isobel aknast avaneva vaate vastu suuremat huvi tundma. See pidi järgmised kaks kuud olema tema kodu.

Vasakul käel oli veidi kõrgem puid täis pargiala. Ühe madalama künka otsas seisis väike kivimaja ja kui tõld kurvi võttis, tuli peamaja nähtavale.

“Heldeke!” ahhetas Dorothy kombeid unustades.

“See *ongi* piirkonna suurim maja,” nentis Isobel. “Ema jutust jäi mulje, et tegemist on väikse paleega, aga see maja siin näib olevat väga kutsuv. Mida sina arvad? See on just nagu kodu, nagu Bythorn Hall.” Päris kindlasti polnud

tegemist lihtsa mõisahoonega, kuid punased tellised mõjusid soojalt, hoolimata sellest, et väljas puhus külm veebruarituul.

Tõld sõitis eesukse juurde viiva suure, kahe poolega trepi ette. *See käis liiga kähku.* Isobel võitles ootamatu paanikahooga. Hardwicke'i krahv ja krahvinna olid pakkunud talle peavarju vaid seepärast, et olid tema vanematega vanad sõbrad. Philip Yorke, kolmas krahv, oli kohtunud tema isa, Bythorni krahviga Oxfordis ja Isobel lohutas end mõttega, et pole võõrustajatele päris võõras, mis sest, et polnud neid enam aastaid näinud.

"Käitu siis korralikult, Dorothy," manitses ta. "Krahv on määratud Iirimaa esimeseks asevalitsejaks, nii et ta on peagi kuninga ametlik esindaja."

"Iirimaa on võõrriik, just see ta on," ütles teenija turtsakalt. "Ärge toetage seda."

"Iirimaa kuulub uue Ühendkuningriigi koosseisu," vastas Isobel järsult. "Sa nautisid aasta algul pidustusi täiel rinnal, ära mõtlegi vastupidist teeselda! Ma tahaksin küll väga Dublinit näha, kui krahv ja krahvinna aprillis sinna kolivad, kuid neil on seal pakilisemaid muresid kui külalise eest hoolt kanda."

Tegelikult oli lord Hardwicke'ist ja tema vaimukast haritud krahvinnast Elizabethist väga lahke pakkuda oma vana sõbra häbistatud tütrele pelgupaika ajal, kui nende elus oli parasjagu niisugune pöördepunkt. Jervise'tel oli ju mugav serveerida asja nõnda, nagu läinuks Isobel ettevalmistusi tegevale krahvinnale appi, kuid neiu oli kindel, et temast on seal siiski rohkem tüli kui kasu.

Isobel oli tahtnud põgeneda oma sõbra, Jane Needlehami rõõmsasse mõisasse Herefordshire'i maanurgas. See

oli kaugel, seal oli turvaline ja maja oli täis soojust ning armastust. Aga ema oli olnud järeleandmatu: kui skandaal sunnib tema tütart Londonist lahkuma, siis saab ta minna vaid auväärse aristokraatliku perekonna tiiva alla.

Uksed avanesid, lakeid tulid trepist alla ja Dorothy hakkas nende sälle ja ridiküle tõllast kokku korjama, sel ajal kui Isobel sidus kinni oma tanupaelad ja püüdis end rahulikuks sundida.

Tagasiteed ei olnud: tõllauks oli avatud, lakei ulatas talle käe. Isobel surus õlad taha, kinnitas endale, et mööda selga alla jooksvad värinad on jahedast veebruariõhust, ja kõndis, naeratus huulil, trepist üles.

“Mu armas Isobel! Su põsed on külmast punased kui roosid – las ma suudlen sind.” Fuajee näis olevat rahvast täis, kuid leedi Hardwicke'i soe hääl mõjus tema tujule ja närvidele kui palsam. “Ilm on nii hirmus, aga sa jõudsid ometi väga kiiresti kohale!”

Isobel oli naise embuses veel enne, kui jõudis kniksu teha, ning vastas tema embusele kogu südamest. “Täna teid, proua. Sõit möödus vahejuhtumiteta, kuid ma pean siiski tunnistama, et siia jõudmine on minu jaoks suur kergendus.”

“Ära mind ometi prouata. Kutsu mind nõbu Elizabethiks, sest me oleme ju sinu ema kaudu sugulased – kaugelt, aga siiski. Tule ütle lordile tere. Te olete vist vanad sõbrad.”

“Mu lord.” Saleda, suurte tumedate silmade ja intelligentse näoga mehe ees õnnestus Isobelil siiski kniksu teha. Isobelile meenus, et Philip Yorke oli neljakümnnendates eluaastates, kuid mehe elav nägu lasi tal välja paista nooremana.